

PROJEKT BOUŘE

LADISLAV KLIMEŠ

PROJEKT BOUŘE

Ladislav Klimeš

PODĚKOVÁNÍ

Za prvé bych chtěl poděkovat své skvělé přítelkyni Katce za rady a úpravy všech možných verzí rukopisu. A hlavně za to, že stála při mně po celou dobu. Víím, že to se mnou má občas těžké.

Komentář Katky: *Občas?!?*

Další dík patří Pavle, za neskutečně důkladnou korekturu a úpravy. Nebýt jí, možná by celá moje snaha přišla vniveč.

Opravdu velké díky patří Jiřímu Halberštátovi za důkladnou redakci. Jeho moudré vedení a rady mi vrátily chuť do psaní.

Nesmím opomenout Petra „Vince“ Havlíčka, který se opět postaral o obálku. Zase jednou se mu povedlo převést nějaký šílený nápad do grafické podoby a jsem za to neskutečně rád.

Na závěr bych chtěl poděkovat svým rodičům, kteří mě vždy podporovali v tom, co mě bavilo, a nezlomili nade mnou hůl ani v dobách, kdy se zrovna nedařilo.

*Věnováno památce Mgr. Romana Rambouska.
Učitele češtiny, kterého se každý bál, ale já s ním
chodil na kafe.*

PŘEDMLUVA

Projekt Bouře, co k němu říci?

Málokterý název knihy přesně vystihuje i její vývoj. Duchovní nástupce Příliš divoké země měl cestu na svět trnitou a bolestivou. Po spoustě katastrof, které vyvrcholily zrušením měsíc před vydáním jsem si řekl, že je třeba se vrátit na samotný začátek. A tak nezbylo nic jiného, než se vrátit ke kořenům. Sice Projekt Bouře nenajdete na běžných pultech obchodů, ale zase mu zůstal punc punkové akce psané pro zábavu.

Nečekejte oduševnělou četbu plnou moralizace a filozofie. Čekajte syrovou akční jízdu psanou fanouškem military pro zábavu. Kniha má pobavit, nic víc, nic míň.

PS pro fanoušky PDZ: Jelikož se jedná o duchovního nástupce, pár postav se vloudilo i do tohoto příběhu. Zkuste je najít. Jsou celkem tři.

Ladislav Klimeš

ČÁST 1: STAČÍ JEN PŘEŽÍT

Drahá Veroniko.

Já vím, říkal jsem ti až do nedávna jinak, ale lepší oslovení mě nenapadlo. Asi bych měl začít něco o tom, jak je mi líto, že jsme se pohádali, že se omlouvám a podobně, ale oba víme, že to bych lhal.

Oba víme, že to, co dělám a kam jsem se vydal, byla jen moje volba a já jsem za to rád. Nelituju toho, že jsme se pohádali. Byla to moje volba, se kterou nemáš nic společného. Teď budu skoro rok pryč a popravdě, ani nedoufám, že na mě budeš čekat. Pořád mi na tobě záleží, i když jsem řekl, co jsem řekl. Chci ti ještě jednou vysvětlit, o co jde a proč je to pro mě tak důležité.

Takže, aby sis nemyslela, že jsem sebevrah, co si myslí, že válka je bezpečnější, než život s tebou, ti osvětlím situaci. Chci, aby sis tenhle dopis pečlivě přečetla a zamyslela se nad tím. Snad pohne i s tak tvrdohlavou ženskou, jako jsi ty.

Předně: Nejsem v první linii, ani v jiné extrémně nebezpečné zóně.

Občanská válka na Kypru oficiálně skončila už před čtyřmi lety. Od té doby tady nepadl prakticky ani výstřel. Turecké milice bojující proti Řekům už dávno hodily flintu do žita a nemají absolutně zájem se znovu pokusit o vyhnání Řeků z Kypru. Člověk se jim ani nediví po tom výprasku od NATO a vyhazovu Turecka z Aliance. A Islámský stát je od nás zatraceně daleko na to, aby si kozomrdi něco zkusili. To znamená, že jsem celkem v bezpečí. Popravdě, co se mi může stát? Možná, že mi spadne něco na nohu, nebo umřu nudou.

Budu se svojí jednotkou umístěný na severovýchodní části ostrova. Prakticky až u hranic toho, co zbylo z kyperské Turecké republiky. Z celého místa zbyly v podstatě jen opuštěné ruiny. Na nás je, abychom to tady dali zase do pořádku. Nejdeme sem vraždit lidi, ani dělat žoldáky NATO, jak jsi mi řekla.

Může se ti to zdát nepochopitelné, ale jsem součástí PRT, tedy Provinčního rekonstrukčního týmu. Budu pomáhat stavět silnice, nemocnice, školy a další

zařízení, aby se mohli vrátit civilisté. Jinak, těch je tady na severu po čertech málo. Je dost lidí, co se chtějí vrátit. Zejména starousedlíci a překvapivě i někdo nový.

Příští rok tady končíme, takže jsem v posledním turnusu, co tady kdy bude. Pak se správa předá zase Řekům, ať se o sebe postarají sami.

Včera jsme se konečně zabydleli a vystřídali jednotku v táboře Trevor. Je klid a z kopců vidím přímo na moře. Krásný čerstvý vzduch a klid. Žádná válečná zóna, rozumíš? Spiš to bude „pracovní“ dovolená. :-)

A kdyby ses přece jenom strachovala, je o mě opravdu dobře postaráno. Moje skupina totiž spadá pod kapitána Kouteckého. Tenhle člověk je žijící legendou. Přežil toho dost, abych věděl, že kdyby se něco zbláznilo, tak nás z toho vytáhne.

Absolutně se nemusíš bát.

Dneska mám zase rande s polní lopatkou. Jestli to s ní půjde tak skvěle jako včera, naše setkání budou opravdu pravidelná.

Hlavně prosím tě nežárli, jo?

Doufám, že ke mně pořád něco cítíš i přes tu hádku. Možná, že nám ta pauza dopomůže k rozumu.

Tvůj Michal

KAPITOLA 1: KONEC PRACOVNÍ DOVOLENÉ

„Miči, vstávej!“

Ta slova mě i přes veškeré protesty celého těla donutila otevřít oči a podívat se na toho nenechavce, který se mnou třásl.

„No tak, Eddie,“ zavrčím. „Co se stalo, že mě nemůžeš nechat ani v klidu vychrápat?“

„Chrápals celou noc,“ zazněla odpověď. „Kouteckej je na cestě!“

To jméno mě probralo z rozespalosti. Jestli je na cestě tahle osoba, znamená to jedno – *Pořádněj průser*. Moje hlava a horní polovina trupu nadskočily a lehátko pode mnou zavržalo.

„Děláš si prdel?“

„Bohužel ne,“ zavrtěl Eddie hlavou a soukal na sebe nosič plátů. „Přišla na nás prej stížnost, tak se jede mrknout osobně.“

„Určitě důvod, proč se pohnout.“ Tentokrát celým tělem. Okamžitě si nazuju boty a rychle zašněruju tkaničky. „Myslíš, že to je kvůli tý rvačce?“

„Je to možný. Potom, co odletěl plukovník a on to tu dostal na starost, jezdí po základnách a kouká, co se kde děje. A občas někoho pořádně zjebe.“

Eddie si upravoval nosič tak, aby mu pohodlně seděl. Blbnul se suchými zipy a různě si nastavoval velikost. Od pohledu bylo vidět, že si svůj nosič nikdy neoblékl na delší dobu a neměl proto potřebu si jej upravit. Stejně jako já, ale s tím rozdílem, že já si ho čas od času přece jenom zkoušel a upravoval. Takže mě nedělalo velký problém ho na sebe hodit, zacvaknout zipy a přezky a protáhnout se v něm.

Netlačil, seděl dobře.

Sáhnu po pušce vedle a zběžně ji zkontroluju. Naštěstí v tomhle jsem nikdy nebyl línej. O svoji pušku jsem se staral víc než o svoji holku... *doslova*. Pečlivě naolejovaná a vyčištěná. Připravená okamžitě k akci.

Přehodím si popruh přes rameno a krk. Připevním ke zbrani.

Mohl jsem vyjít ven, ale čekám na Eddieho. Všechno mu strašně trvá. Udělám pár kroků k východu ze stanu, a nakonec se ještě jednou ohlédnu. Eddie už byl připravený a stojí za mnou. Přece jenom se zlepšil, ale na nás obou bylo zatraceně vidět, že dlouho nebyl jakýkoliv poplach.

Sáhnu po plachtě, abych ji odhrnul. Upoutá mě vzdálený hukot a chvíli přemýšlím, co to je.

Vrtulník!

Vylezl jsem ze stanu a zahleděl se do míst, odkud přilétal. Mé tváře ovanul středomořský zimní vzduch, tedy lehký vánek a přijatelných cirka patnáct stupňů nad nulou. Období dešťů se kvapem blížilo, ale vzhledem k té kose, co nás doma čekala, si ji užívám. Zbýval nám poslední týden turnusu, pak jen sbalit, zrušit základnu a vypadnout z ostrova.

„Jáááj, dopiče...“ ozval se vedle mě Eddie.

„Co je?“ podíval jsem se na něj překvapeně.

„Kouteckej... ten zmrď je ve vrtulníku.“

„Jak to sakra můžeš vědět?“

„Tipuju si.“

„Nástup!“ zařval praporečik z druhé strany od stanů.

A jééé, Eddie měl pravdu, došlo mi okamžitě. Stačilo se podívat na to, co se dělo. Ospalá základna, kde chodily tak maximálně hlídky, ožila čirým organizovaným zmatkem. Vzhledem k tomu, že ta slova byla v češtině, startovali jen čeští vojáci. Ostatní vojáci NATO na to kašlali, jak bylo jejich dobrým zvykem. Následuju Eddieho na shromaždiště a čím víc se vrtulník blížil, tím rychleji jsme běželi.

Doběhnu na shromaždiště prakticky jako poslední a zařadím se do řady. Občas mě napadá, že vstávání před desátou ráno by mělo být trestným činem, nebo bychom za to mohli dostávat aspoň extra příplatek. Ani za dobu tady jsem si nezvykl.

Zařadil jsem se vedle Eddieho a ani nedutal.

„Jednotko, pozor!“

Držím hubu a strnul ve vojenském postoji, vidím jen to, co bylo v mém zorném poli.

Pořád vidím dost na to, abych litoval, že jsem vůbec vylezl z postele. Vrtulník byl klasický Ghosthawk v pouštním provedení. Zpomalil, nad základnou se jednou otočil a pak lehce došel na heliport kousek od shromaždiště. Přesně toho shromaždiště, kde celá česká osádka stála jak banda kokotů.

Včetně mě.

Víc jsem neviděl, ale bylo mi jasný, že z něj někdo vylezl. Spatřím akorát praporčíka, jak se vypjal do pozoru a zůstal nehnutě stát.

Někdo přicházel.

Kdosi v plné polní s puškou na popruhu. Ten člověk se musel vracet z nějaké akce nebo cvičení. Vypadal však čistě, jako by to na sebe ráno oblékl.

Kapitán Koutecký osobně v doprovodu dvou našich vojáků. Vyměnil si pozdrav s praporčíkem a pak mezi námi procházel.

Kontroloval nás.

Každého si důkladně změřil svým pohledem a po chvíli zkoumání se zastavil u mě. Prohlížel si mě svými unavenými hnědými očima.

Kdyby Koutecký byl definice uřvaného důstojnického skrčka, asi bych měl co dělat, abych se netlemil. Bohužel, se svými dvěma metry jsme si koukali do očí a oproti jeho mohutné postavě vypadám jako anorektik.

Pravda, nějaké svalstvo na mém flákajícím se těle bylo. Ale to, co měl on, bylo následkem pravidelného cvičení. I přes to, že dávno překročil čtyřicítku a ve vlasech měl už slušnou řádku šedin, věděl jsem, že by mě zlámal jako sirku.

A ani by se nezapotil.

Nakonec se vrátil k praporčíkovi a začal svůj proslov. Popravdě, moc jsem ho neposlouchal. Mluvil vztekle, ale ne trapně.

„Takže, pánové,“ začal a odkašlal si. „Důvod, proč přijíždím je jednoduchý. Vám už asi došel. Jedná se o tu vaši zkurvenou rvačku s Američany před dvěma dny. Debilové!“

Jo, to slýchám často...

„Je mi jasný, že se tady nahoře už za ten rok nudíte a pomalu balíte. Sami roupama nevíte, co dělat. To chápu. Co ale nechápu je, že vás, vy kretění...“

Klasika...

„...nenapadlo nic lepšího, než napadnout spojence kvůli barvě kůže! Jestli má tady někdo problém s rasismem, tak tu kurva nemá co dělat! Doprdel! Jsme profesionálové, ne náckové z druhý světový! To nemáte nic lepšího na práci?! Hovada!“

Tak mi občas říkala Veronika...

Koutecký nás obcházel, procházel mezi námi a do toho nepřestával vztekle řvát.

„Uvědomte si, že za týden jedete konečně domů! Kurva! Vráťte se, dostanete metál a pak se většina z vás bude naparovat v hospodách. Když se budou muset řešit takovýhle píčoviny, nějaký debil to dostane do televize a pak svoje ksichty uvidíte na TV Hovna! A ne v lichotivým světle! Spousta retardů doma si myslí, že jsme jen banda žoldáků, co tu dělají bordel za jejich daně a vy jim těmahle píčovinama nahráváte na smeč! Uvědomte si to! Vy bando jetejch chaharů!“

To ty debily z Ostravy nepotěší. Ale no dovol, já jsem Pražák!

„A víte, co se stane, když se o vaši debilítě dozví nějaký idiot doma? Bude z toho průser! Pro vás to znamená: Žádný prémie za misi, žádný odznáčky veteránů a žádný metály! Nejenom vy, ale všichni, kdo tu s vámi byli, a tím nemyslím základnu, myslím celý kontingent! Takže si to v těch svejch dubovejch palicích ujasněte, jestli vám stojí za to udělat průser téměř před koncem! Vágneři posraní!“

Přemýšlím, který Vágner ho musel tak srát, že ho začal používat jako nadávku...

Koutecký řval a připomínal mi vzteklého trolla z Wowka, jen nebyl zelený. Velký byl a řval stejně hlasitě. Já se nad tou představou pousmál. Asi jsem polevil v ostražitosti, nebo mě zacukaly koutky z jeho proslovu, ale ten přerostlej parchant si toho všiml. Dvěma kroky byl u mě a jeho obličej se zastavil sotva pár centimetrů od mého.

„Čemu se kurva tlemíte, svobodníku Kamenský?!?“ zařval.

„Ničemu, pane,“ odpovídám se na něj raději ani nepodívám. Zírám před sebe a snažím se nedat mu další záminku k řevu. Už takhle jsem měl pocit, že ohluchnu. Mimoděk si všimnu, jak moc má vrásek a šrámů v obličejí.

Chvíli na mě našťavaně zíral a pak odešel zpět k praporčíkovi. Došel k němu a něco mu řekl. Pak se společně vydali k hlavnímu stanu tábora.

„Máte štěstí, že tenhle bordel nevidí plukovník Hoffman,“ zařval na nás nakonec a zalezl do stanu.

Nechali nás tam stát dobrou půlhodinu. Sice praporčík zavelel pohov, ale i tak. Vanul lehký mořský větřík a byl klid. Zbytek osádky základny kolem nás chodil a měřil si nás s úšklebkem. Nikdo nic neříkal, a ani se o to nepokoušel.

Jo, tak to jsme opravdu seriózně posrali.

Naštěstí po půl hodině stání v pohovu se ze stanu vyvalil praporčík s Kouteckým a dali nám rozchod. Vrtulník, kterým kapitán přiletěl, se mezitím zvednul a zmizel kdesi v dáli. To by mě zajímalo, jestli tu bude kapitán spát, nebo se vrátí na základnu do Nikósie jinak.

Já se s klidným krokem v plné výbavě vydal zpět do stanu. Měl jsem v plánu si sbalit pár osobních věcí a pak pomoci s demontáží části vybavení na základně. Konvoj, co svážen vybavení, pojedje naštěstí až zítra, takže mám dost času.

„Svobodníku Kamenský,“ uslyšel jsem za sebou. „Pojďte sem.“

Ááá... doprdele...

XXX

Povzdechnu si. Tohle se mi fakt nelíbilo.

Pomaloučku se otočím na patě a vydám se k praporčíkovi. Radši nebudu Kouteckého provokovat. Tudiž, jakmile se moje prdel dovalí před praporčíka, poctivě zasalutuji, vypnu se do pozoru a snažím se tvářit neutrálně.

„Svobodníku, mám pro vás úkol,“ já si v duchu povzdechl. „Odvezete tady kapitána na základnu Richard.“

Tak to nebylo pěkné, napadlo mě. Sám s kapitánem v jednom autě. Gor v tom kostitřase, na který praporčík ukázal.

Na základně jsme měli pár opravdu starých vozidel Land Rover Defender 110, které jsme používali jen v nejvyšší nouzi. Nikdo je nechtěl používat. Nepohodlný křáp, ve kterém si člověk ani pořádně nesedne, zbraň ho při řízení tříská do stehna. O jízdních vlastnostech a poruchovosti radši ani nemluvit. Prostě vrak dávno za zenitem.

Taková klasika AČR - zastaralé vybavení. Co si člověk nekoupil soukromě, stálo za hovno. Proto nám Amíci radši půjčovali vlastní vozy, aby nás nemuseli permanentně tahat někde ze škarpy.

A teď musím s takovým vrakem odvést kapitána přes půlku ostrova.
Úžasný.

Fakt jsem v tu chvíli litoval, že jsem ráno vstal z postele...

XXX

Netrvalo dlouho a už vyjždím ven branou tábora nejstarším Defenderem. Ta herka se klepala, co mohla. Cítím to i ve volantu a ještě víc mě to vytáčí.

Opatrně sjedeme z kopce dolů po prašné cestě a pak odbočíme na hlavní asfaltku.

Tyhle přesuny nebyly zrovna dvakrát neobvyklé. Posledního půl roku se vojáci začali neuvěřitelně nudit, proto vedení přicházelo s čím dál častějšími a nesmyslnějšími úkoly, aby nás nějak zabavilo.

No, nedařilo se to.

Občanská válka mezi Řeky a Turky skončila před lety a koncem roku se odsud stáhne i poslední voják NATO. Vše bude předané pod lokální samosprávu. Takže mě teď čekala cesta liduprázdnou krajinou na základnu Richard.

S kapitánem na sedadle spolujezdce.

Happy jak dva grepy, fakt že jo...

Civilisti tady u hranic prakticky nebyli. Až za dalším velkým hřebenem byla malá, téměř opuštěná vesnice. Sem tam se dalo narazit na pár domů, ale většinou se jednalo o rozpadající se stavení, která to schytala hned na začátku konfliktu.

Docela depresivní, když se nad tím člověk zamyslel.

Na jednu stranu jsem se ani kapitánovi nedivil. Vrtulník letěl plnit jiné úkoly kdo ví kam, ale jeho cesta směřovala jinam. A jelikož kolem nehrozilo nějaké extra nebezpečí, tak si prostě vyžádal jedno auto a člověka. V posledních měsících absolutně běžná praxe pro trochu vyšší šarže.

Ale proč jsem to musel být zrovna já, to kurva nepochopím...

Vrchní hlavouni litali zásadně vrtulníkem.

Kapitán začátek cesty mlčel. Jen koukl, co si беру s sebou za vybavení. Důkladně si mě zkontroloval. Viděl pečlivě udržovaného Brena 2, CZ-75 Phantom na opasku, vestu se zásobníky a dvěma granáty. Batoh s dalším vybavením jsem hodil na zadní sedačku. Byla v něm lékárníčka a další zásobníky. Prostě všechno pro případ nouze.

Kapitán si za táborem zapálil cigaretu a staženým okýnkem vyfukoval dým.

„Prej občas celkem vyvádíš,“ promluvil najednou a já se v tu chvíli upřímně lekl.

Nejen toho, co řekl, ale jak to řekl. Neměl ten svůj vzteklej úrvanej hlas, ale mluvil skoro kamarádsky a tykal mi. Najednou mi docvaklo, že si mě nevybral náhodou. Očividně mě chtěl dostat stranou a tam mi promluvit do duše.

Jak starší brácha, ty vole...

„Praporčík už si párkrát stěžoval. V jednotce tě moc nemusí, kvůli tvému chování. Máš kecy skoro na každýho. Co mi k tomu řekneš?“

„Nevím co, pane,“ odpověděl jsem a nespustil oči z vozovky.

„Opravdu ne?“ řekl a vyfoukl obláček dýmu přímo do kabiny. „Tak jak mi vysvětlíš, že jeden z nejlepších vojáků na KZVP se skvělou fyzičkou, dobrými výsledky a celkem oblíbený v jednotce, začne od příjezdu sem

dělat bordel, hádá se s každým a některým se zdá, že se každou chvíli psychicky složí. Gor v posledních měsících.“

Snažil jsem se udržovat si co nejprofesionálnější odstup, ale došlo mi, že Koutecký to bude ze mě páčit celou cestu po hlavní silnici.

„Je v tom buhta, co?“ řekl najednou.

„Pane?“

„Máš potíže s holkou doma,“ vysvětlil. „Proto seš tak nervní a nevíš co dál. Nebo je v tom víc? Máš někde dluhy? Nebo seš fakt takovej jouda, že vyvádíš jenom kvůli holce?“

V tu chvíli se na něj otočím. Usmíval se od ucha k uchu a nosem vyfukoval souvislý proud dýmu. Trefil se pěkně, *zmrda přerostlej*. Čím dál víc mě zajímalo, kdo to naprášil. S jistotou vím, že dopisy domů nikdo nečetl, protože po dopsání jsem je vždy zavřel do obálky a nepovedené pokusy spálil.

A že těch pokusů bylo.

„Chápu, pane,“ přistoupil jsem na jeho hru. „Vytáhl jste mě sem, abychom si my dva promluvili a vy ze mě vypáčil, co mě tak žere. Pak bych se vám tu složil, vše vyžvanil a vy byste to uzavřel nějakým ultra drsným moudrem a já pak budu sekat latinu. Pochopil jsem to přesně?“

V tu chvíli se upřímně usmál a vyhodil špačka ven.

„Seš inteligentní, Michale. Trefil jsi to přesně do smrtelné zóny.“

Sáhl do nosiče na vestě a vylovil krabičku levných řeckých cigaret. Vzal si jednu a pak mi nabídl. S díky jsem si vzal.

Asi bylo potřeba se konečně vyzpovídat. Koutecký podle všeho se jeden čas snažil být polním kaplanem. Ale místo aby naslouchal, zabíjel spolubojovníky vykecáváním děr do hlavy. A proč to neříct jemu? Stejně to podle všeho nikde nevykecá a bude si myslet, že udělal pro „nápravu“ maximum a já budu mít klid.

Druhá možnost byla zapírat, dělat blbýho a nechat si vykecat díru do hlavy. Což se mi při téhle nudné cestě fakt nechtělo. Stejně by mě řekl, co měl na srdci. Akorát by to nemusel říct tak příjemně, jak plánoval.

Takže proč ne?

Vytáhnu z nosiče zapalovač a zapálím si. Srolujul okénko a vyfouknu hutný šedý dým ven z auta.

A pak jsem mu vše vyžvanil jak vesnická důchodkyně.

Co nejstručněji jsem mu pověděl o své přítelkyni, Veronice. Jak ta holka byla blázen, plánovala společnou budoucnost, a nakonec já práskl dveřma a chtěl do armády. Během mého proslovu pochopil přesně to, co mě hryzalo – já tu holku měl rád, ale byly věci, které mě žraly. Chtěl jsem se s ní usmířit, ale nevěděl jsem jak a rozhodně se nechtěl omlouvat.

Když jsem skončil, chvíli mlčel a pak vyhodil ven na silnic dalšího špačka.

„Asi teď čekáš nějaký hustodémonskej krutopřísný moudro a radu, co?“

Řekl to téměř se smíchem. Bylo vtipné ho takhle pozorovat. Jeho přístup byl jiný. Kamarádský. Bylo na jednu stranu hodně překvapující, že v tom svalnatém kolosu byl někde ukrytý i člověk.

Veškerá vážná atmosféra byla pryč. On se nesnažil zachovat jakoukoliv profesionalitu. Prostě viděl mladýho kluka, co potřeboval pomoc a zkusil to jinak. Tak trochu mě napadlo, jestli kdysi neseděl Koutecký na mém místě a někdo tak nehučel do něj.

„Ano, pane,“ řekl jsem s úsměvem.

Chvíli nic neříkal a jen přemýšlel.

„No...“ podrbl se za uchem. „V podstatě je to to, co jsem čekal. Sere tě buchta. Ty ji máš rád, ať už je důvod jakéjkoliv. Buďto dobře kouří, nebo vaří, to máš jedno. Důležitý je, že seš z ní tak vycákanej, že kvůli tomu se nesoustředíš na podstatný věci a mrvíš to.“

Řekl to hnusně... ale pravdivě.

„Musíš si uvědomit, že jsou věci, který můžeš změnit a který ne. Holku teď nevyřešíš, ale můžeš se postarat, abys ji mohl vyřešit později. To znamená nezdechnout.“

Mávl rukou z okna a ukázal na okolí.

„Tady je sice klid, ale pořád tu může bejt třeba nějaká mina. Procházelo se to tady mnohokrát, ale náhoda je blbec... A ty budeš ještě větší, pokud budeš myslet na kraviny a nebudeš dávat pozor. Rozumíš mi?“

„Zcela jasně, pane.“

Protáhl se a promnul si zátylek.

„Upřímně, kiddo, hod' tu holku za hlavu. Aspoň po dobu, co seš tady, nebo někde plníš úkoly. Prostě to vytěsni z hlavy. Dá se to, vím o tom své. Soustřeď se na to, co máš a dělej to pořádně. Až se vrátíš domů, koupíš ji růži a pak ji vymrdáš prdel a svět bude zase sluníčkověj.“

Já měl co dělat, abych hlavou netřískal o volant. Nevěděl jsem, jestli se smát, nebo rovnou vyskočit z auta.

Tak to byl fakt proslov za všechny prachy...

„Díky, pane,“ potlačoval jsem výbuch smíchu.

„Přijde ti to vtipný. Ale díky tomu, že jsem to řekl tak debilně, budeš si to pamatovat.“

Jo, to je fakt.

Projíždíme zrovna okolo lesnatého terénu a nějaké téčkové křižovatky. Já se jen letmo rozhlédnu a spatřím vozidlo u krajnice kousek za křižovatkou. Ani nezpomalím a jedu dál. Provoz byl až podezřele malý, lépe řečeno, od výjezdu ze základny jsem neviděl ani jedno civilní auto. Což bylo trochu divné, obvykle se tu touhle dobou někdo proháněl. Nějaký civilista jezdící někam vypomáhat, nebo policejní hlídka.

Počkat, nebylo to policejní auto, co jsme teďka minuli?

Jakákoliv rodící se konspirační teorie v mé hlavě zmizela během vteřiny.
Stačil k tomu jediný zvuk.

Z motoru se ozvalo prasknutí. Jedno. Velké a silné.

Následované ještě horšími zvuky.

Bušení a klepání.

Defender sebou šklubnul, poskočil, a přes mou snahu zpomaloval.
V motoru to kloktalo, brblalo a začal se z něj valit dým.

„Doprdele,“ zaklel jsem a zajel ke krajnici.

„Asi jsme dojeli,“ okomentoval to Koutecký znuděně.

Když Defender definitivně zastavil, oba jsme vystoupili. Nejdříve jsme se důkladně rozhlédli, a pak se šli podívat, co s tím křápem je. Zvedl jsem kapotu a do ksichtu mě praštil neuvěřitelný smrad spálené gumy a tekoucího oleje. Okamžitě se mi pod helmou orosilo čelo, až jsem si ho musel otřít.

„Doprdele,“ zopakoval jsem.

Koutecký na to chvíli koukal a pak vylovil další cigaretu. Vypadalo to, že v motoru prasknul řemen a ten napáchal pořádnou paseku. Celý vnitřek byl pocákaný olejem a kusy kovu se rozletěly do všech stran.

„Tohle na koleni neopravíme,“ řekl po chvíli pokuřování. „Zavolej na základnu, že potřebujeme pomoc.“

„Ano, pane.“

Okamžitě jsem sáhnu na nosič, zapnu vysílačku a naladím frekvenci základny.

„Volám základnu Trevor,“ hlásím. „Tady Taxi jedna – dva.“

„Co se děje, Taxi jedna – dva?“ zachrchlalo mi sluchátko v uchu. „Trevor na příjmu.“

„Základno Trevor, přišli jsme o vozidlo, potřebujeme podporu, příjem.“

„Základna Trevor potvrzuje, udejte souřadnice Taxi jedna – dva.“

Rychle kouknu na GPS na levém předlokti a nadiktuji.

„Potvrzují, Taxi jedna – dva. Baník vyráží na pomoc.“

Plácnu se do čela a chci v tu chvíli Kouteckému navrhnout, jestli nechce jít radši pěšky.

To budou zas kecy, ty vole...

„Je něco v nepořádku?“ podíval se na mě s pozdvihnutým obočím.

„Ne, jen nám sem jede na pomoc Task Force Chachar...“ zavrčím a on se pousmál.

„Kdo že?“

„Ale dneska mají službu čtyři debilové z Ostravy,“ vysvětlují. „My jim neřekneme jinak, než Task Force Chachar... No... nemáme se navzájem zrovna v lásce.“

„Pročpak?“ opřel se znuděně o bok Defenderu, který už zřejmě definitivně dosloužil.

„Přerostlý gorily, ikvě osmdesát osm, furt řeší fotbal a minimálně dva z nich přišli o práci v dolech kvůli svoji neuvěřitelné debilitě... nebo lenosti.“

Kapitán se zasmál.

„Koukám,“ řekl s neskrývaným pobavením, „že máme stejné zkušenosti s určitým typem lidí. Znával jsem člověka, co tě místo do piči poslal na Florenc a místo do prdele posílal lidi do Ostravy.“

„A proč?“

„Prej to tam víc smrdí.“

Uchechtnu se, bylo to celkem vtipné.

Nastala chvíle ticha.

„Mohu se na něco zeptat?“ prohlásím po chvíli.

„Klidně se ptej.“

„Proč jste si mě vzal stranou, pane? Mohl jet s vámi kdokoliv, ale tuším, že jste si vybral mě.“

„Tušíš správně. Řekl jsem, že chci, abys mě odvezl ty.“

„Kvůli tomu, abyste mi promluvil do duše? Někdo o mě mluvil?“

„Přesně, kiddo,“ kývl hlavou. „Moje máma vždycky říkala, že každý člověk má svého anděla strážného, no a ten tvůj mě požádal, ať tady na tebe dávám pozor a v případě nouze tě postavím do latě.“

„Kdo to byl, ten můj strážnej anděl, jestli se mohu zeptat?“

„V podstatě byli dva,“ řekl už ne tak vysmátým hlasem. „Tvůj táta a Veronika.“

V tu chvíli moje čelist padla na zem, prorazila asfalt a probořila se dvacet kiláků do hloubky. Koutecký mě nemusel vyslyšet, nemusel ze mě nic páčit, věděl to od samého začátku. Proto jsem ho tak často vídával.

„Veronika mi den po tvém odletu volala,“ vysvětlil. „Tvůj táta jí dal číslo a rozbulela se mi do telefonu. Prosila mě, ať na tebe dávám pozor. No a tvůj táta? Ten mě jen požádal, jako starého známého.“

Nenápadně nade mnou držel ochranou ruku díky tátovi. Sice mě to napadlo, že se ti dva asi znali, ale Veronika?

Děláte si ze mě prdel?

„Buď v klidu,“ mávl rukou. „Náš rozhovor si nechám pro sebe. Znáš tvýho tátu a něco mu dlužím. Takže to, že jsem si na tebe došlápnul a dával na tebe pozor, byla maličkost.“

Já nebyl schopen slova. Došlo mi, proč všechny kázeňské přestupky, který praporčík posílal nahoru, vždycky nějak vyšuměly a já dostával jen tu nejposranější práci.

Důvod stál přímo přede mnou. Z vesty vylovil krabičku cigaret a nabídl mi.

„Holt seš protekční zmrď,“ zachechtal se. „Ale debilům z Task Force Chachar to říkat nemusíme, že?“

Já se musel taky usmát. Byl to zvláštní moment. Koutecký byl o dost starší než já, ale nyní jsme si rozuměli. Věděl jsem, že až přijede pomoc, profesionalita se obnoví a tenhle druh hovoru už nikdy nepovedeme.

Ale nějak mi to pomohlo. Vědomí, že je tu někdo, kdo mě hlídá, a Veronice na mě pořád záleží... Najednou mi fakt bylo líp. Ten tíživý kámen ze mě spadl a puknul.

„Co je to támhle?“ zaostřil Koutecký na blízkou křižovatku.

„Nějaký auto,“ odpovím.

„Prověříme to,“ rozhodl.

Veškerá milá atmosféra byla pryč rychleji, než prachy ze státního rozpočtu. Koutecký se přepnul z polohy *starší kámoš* do polohy *voják*. Došel do auta, sáhnul po své zbrani a mě pokynul, ať udělám to samé. Otevřel jsem dveře, popadl pušku a připnul ji na popruh.

CZ-806 BREN 2 se jen lehce zhoupala a usadila se v mých rukách. Instinktivně ji zkontroluji – vše bylo v pořádku.

Koutecký už pomalu šel k tomu autu a já ho urychleně dohnal, abychom šli vedle sebe. Kráčeli jsme volně, ale Koutecký byl naježený.

Něco se mu nezdálo.

A mně se to nelíbilo taky. To auto bylo divné. Když jsem ho viděl poprvé, zaregistroval jsem jen obrysy. Ale nyní jsem ho viděl jasněji. Postarší sedan místní policie.

Vypadal opuštěně.

Nepřirozeně opuštěně.

Od moře řvali rackové a idylka středozevního moře začínala mít najednou jakousi dusivou atmosféru. Vzduch houstnul a najednou se mi začínalo těžko dýchat. Adrenalin se mi pomalu dostával do krve.

Čím víc jsme se blížili, tím víc byl Koutecký naježený a hrbil se. Bren v jeho rukách ověšený vším možným od ACOGu po laser na boku začal stoupat opatrně k jeho rameni.

Já ho napodobil.

Když jsme došli k autu, došlo mi proč. Na předním skle byl rudý flek a díry.

Krev a stopy po střelbě.

Někdo to auto pokropil. Dále si někdo dal práci s tím, že propíchal všechny pneumatiky, aby nemohlo odjet.

Nikde však známky po posádce. Krom krve a rozlitého kelímku s kafem na palubní desce.

„Může to být zaminované,“ řekl chladně a opatrně auto začal obcházet.

Zbraň už měl připravenou a napřaženou.

„Taxi jedna – dva, tady Baník,“ ozvala se v ten nejhorší moment vysílačka. „Slyšíte mě?“

„Taxi jedna – dva na příjmu.“

„Jsme asi dva kilometry od vás, potkali jste ty policajty? Stavěli vás?“

„Nepotkali jsme nikoho.“

„Taxi jedna – dva, tady Baník, díky, jen že byli nějací napruzení.“

Pár okamžiků na to se ve vysílačce ozval zvuk, který jsem fakt nechtěl slyšet – palbu.

„Bacha!“ zařval někdo do vysílačky. „Všem jednotkám, tady Baník! Jsme pod palbou, opakují jsme pod palbou! Střelí na nás uniformovaní policis...“

Pak zůstalo jen chrčení.

Obrovský knedlík mi vystartoval do krku a měl jsem problém se nadechnout. To nebylo dobré. Co se sakra děje?